

Pinksteren 2019

Daadkracht voor een andere wereld.

Inleiding.

Op de eerste pinksterdag traden de leerlingen onverschrokken de wereld in om Jezus' verhaal verder te vertellen, maar vooral te doen. Daarom de beelden: van vuur, storm, geest, enthousiasme en durf. Misschien is dat wel het meest opvallende in de Jezusbeweging, de kerk, die toen geboren is: het doen, daadkracht. Het is vandaag Pinksteren 2019. Hoe staat het met de Jezusbeweging vandaag; is die ook zo daadkrachtig als toen? Of zien we vandaag meer drempelvrees? Het gaat niet alleen om vrome gedachten, niet alleen om mooie woorden (daar zijn we doorgaans wel goed in) , maar om doen, om daadkracht. De grote deuren open, vol vuur, vol geest, onverschrokken aan de slag daarbuiten. En dan maar liever, zoals paus Franciscus zegt, het risico lopen van een fout te maken dan niks te doen.

Preek:

Op die eerste Pinksterdag toen, in Jeruzalem, in de zaal waar de leerlingen bijeen waren, spraken zij met elkaar over Jezus, over wat er allemaal gebeurd was; over wat die twee op weg naar Emmaüs was overkomen. Ineens gebeurde het toen in die zaal in Jeruzalem, dat het kwartje viel; ineens hadden ze door wat Hem altijd zo gedreven had - het koninkrijk van god - en wat Hij er voor over had: alles, zijn leven. Ineens herinnerden zij zich dat Hij hen drie keer apart genomen had en hun toen - heel indringend - zijn lijden en dood had voorspeld; zij hadden er toen wel niks van begrepen, want zij waren met elkaar blijven vechten om de eerste plaats in zijn koninkrijk. Maar nu op die eerste pinksterdag vielen hun de schellen van de ogen en hadden ze het door, waarom Hij toen had gesproken over zijn lijden en sterven: dat dit juist te maken had met dat nieuwe koninkrijk van God, dat Hij wilde

brenghen, dat dit te maken had met het feit dat Hij daarvoor onze wereld moest veranderen, moest omkeren.

Het nieuwe koninkrijk, dat Hem voor ogen stond, ging niet over macht, over de grootste zijn, maar over de kleinste willen zijn, over dienen, over gerechtigheid, goedheid en liefde; in dat nieuwe koninkrijk waren niet de groten der aarde belangrijk om het aanschijn der aarde te vernieuwen, maar juist die kleinen, de mensen die in onze wereld niet meetellen.

Pas toen de leerlingen samschoolden in die zaal in Jeruzalem - kregen ze door wat Hij bedoelde, hoe revolutionair zijn boodschap was en hoe bedreigend voor diegenen die het voor het zeggen hebben in onze wereld; pas toen kregen zij door dat Hij dáárom weg moest; pas toen, op die eerste pinksterdag, zagen zij ineens dat het zó werkt. Ze keken elkaar aan en zijn er klaar voor om óók zijn weg te gaan, óók lijden en dood te trotseren. Vuur, storm, durf, geest, daadkracht! Dat was Pinksteren toen, de geboorte van de Jezusbeweging, van de kerk.

Vandaag, op deze pinksterdag 2019, kijken we naar onszelf, vragen ons af, of die Jezusbeweging van toen nog het enthousiasme en de daadkracht kent van dat eerste uur. De kerk lijkt zo soft geworden, lijkt zo ingenomen te zijn met zichzelf ('we zijn toch maar lekker de enig ware'), lijkt zo weinig echt open te staan voor de vragen waar mensen vandaag mee worstelen, lijkt in de loop van die twee duizend jaar meer en meer verworden tot een wettisch instituut, waarin Jezus zich niet herkent en waartegen Hij zich altijd verzet heeft; mensen ondervinden vandaag vaak pijn aan de kerk, omdat ze wetten en regels belangrijker lijkt te vinden dan het echte leven.

Mensen hunkeren naar een kerk, die naar hen luistert, die niet veroordeelt, maar barmhartig en liefdevol is; misschien is het wel juist in die pijn en in die hunkering van mensen naar een liefdeskerk, dat wij Gods Geest aan het werk mogen zien, die wil doorbreken vandaag; misschien is het wel dat we juist vandaag gezegend zijn met een paus Franciscus, die dat uitstraalt en verkondigt.

Wij scholen elke week samen hier, in deze ruimte, en bevragen ons daarop: Is er ook bij ons die klik, als wij hier samenkomen en over Hem praten? ontstaat er dan bij ons ook de durf om de drempel over te gaan, naar buiten, en te getuigen van wat Hem dreef? niet bang om fouten te maken; ongeacht de consequenties? zonder getob over waar het allemaal naar toe moet? en of het allemaal wel mag? zonder angst voor represailles? zouden ook wij vandaag zo vrij en onverschrokken durven getuigen van Hem?

Zo'n kerk willen wij graag zijn, een gemeenschap, waarin mensen elkaar ontmoeten en verstaan omdat de adrenaline door onze aderen giert als we geconfronteerd worden met onrecht in de wereld, omdat we alleen de taal van de liefde willen spreken en doen zoals Hij, omdat we een gemeenschap willen zijn waar iedereen, maar dan ook iedereen, autochtoon of allochtoon, christen of moslim, rijk of arm, man of vrouw, jong of oud, ziek of gezond, legaal of illegaal, hetero of homo, zwart of blank, welkom is!

Ja, zo'n kerk willen we graag zijn; wat let ons? niet alleen maar vrome gedachten, niet alleen maar mooie woorden, maar de drempel over.... en gewoon doen. Amen.